

HAZELWOOD

Melissa Albert

Hazelwoud

Vertaald door Merel Leene

moon
young adult

Oorspronkelijke titel: *The Hazel Wood*
Oorspronkelijke uitgave: Flatiron Books, 2018
© Melissa Albert, 2018
© Vertaling uit het Engels: Merel Leene, 2017
© Nederlandse uitgave Moon, Amsterdam 2018
© Omslagbeeld: Evannovostro/Shutterstock
© Omslagontwerp: Jan Bielecki, 2018
© Omslagontwerp Nederlandse uitgave: Baqup
Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 488 3896 7
ISBN 978 90 488 3897 4 (e-book)
NUR 285

www.uitgeverijmoon.nl
www.overamstel.com

OVERAMSTEL
uitgevers

Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Met liefde en dankbaarheid voor mijn ouders,
die nooit een boek uit mijn handen hebben gepakt

*I went out to the hazel wood,
Because a fire was in my head*

W.B. Yeats, 'The Song of Wandering Aengus'

Althea Proserpine brengt haar dochter groot met sprookjes. Ooit, lang, lang geleden was Althea een meisje dat Anna Parks heette, een van de vele dromers die halverwege de twintigste eeuw met een koffer vol dromen naar Manhattan kwamen. Toen raakte ze vermist. Jaren later kwam ze terug en vergaarde een vreemd soort roem, met een glinsterend randje maar ook iets duisters. Nu is ze opnieuw verdwenen, gevluht naar een huis vol torentjes diep in een donker bos, waar ze woont met haar vijffarige dochtertje en haar echtgenoot, die zowaar van koninklijke komaf is – ze kan de sprookjes gewoon niet loslaten. Wanneer ik haar aan de telefoon krijg, is haar stem al even verleidelijk als haar beroemdste foto, die met de ring en de sigaret. Ik vraag of ik haar mag komen opzoeken voor een gesprek, en haar lach is als brandende whisky met ijs. ‘Je zou onderweg verdwalen,’ antwoordt ze. ‘Je zou broodkruimels nodig hebben, of een spoeltje met garen.’

‘De Koningin van het Achterland’, *Vanity Fair*, 1987

Mijn moeder werd grootgebracht met sprookjes, maar ik op snelwegen. Mijn eerste herinnering bestaat uit de geur van warm asfalt, en de hemel gezien door het zonnedak van de auto, langszarend als een blauwe rivier. Volgens mijn moeder kan dat helemaal niet; onze auto heeft geen zonnedak. Maar als ik mijn ogen dichtdoe,

zie ik het zo voor me, dus ik laat de herinnering niet van me afpakken.

We hebben het land zeker tien keer doorkruist in ons aftandse wrak dat naar friet en oude koffie ruikt, en sinds die keer dat ik mijn Tinkerbelle-lippenstift tussen het ventilatieroostertje van de verwarming duwde ook naar plastic aardbeien. We hebben op zoveel plekken gewoond en bij zoveel mensen gelogeerd, dat het concept van uitkijken voor vreemde mannen nooit echt tot me is doorgedrongen.

Wat waarschijnlijk de reden is dat ik als zesjarig meisje argeloos instapte in de oude blauwe Buick van een roodharige man die ik nooit eerder had gezien en vervolgens maar liefst veertien uur lang met hem meereed – plus twee sanitaire stops en één pannenkoekenpauze – voordat we werden aangehouden door de politie, die was getipt door een serveerster die op de radio mijn beschrijving had gehoord.

Tegen die tijd had ik al in de gaten dat de man niet was wie hij beweerde te zijn: een vriend van mijn oma Althea die me naar haar toe zou brengen voor een bezoekje. Althea woonde toen al teruggetrokken in haar grote huis en ik had haar nooit ontmoet. Ze had geen vrienden, alleen fans, en mijn moeder zei tegen me dat die vent precies dat was: een fan die mij wilde gebruiken om toegang tot mijn grootmoeder te krijgen.

Nadat de agenten hadden vastgesteld dat ik niet gemolesteerd was, en nadat de roodharige man was geïdentificeerd als een zwerfver die een auto had gestolen op een paar kilometer van de plek waar we op dat moment woonden, in Utah, besloot mijn moeder dat we het er nooit meer over zouden hebben. Ze weigerde naar me te luisteren toen ik zei dat de man heel aardig tegen me was geweest, dat hij me verhalen had verteld en dat hij een heel warme lach had, wat mijn zesjarige hart er alles bij elkaar ten diepste van overtuigde dat hij eigenlijk mijn vader was, die was gekomen om me op te eisen. Toen de roodharige man in hechtenis zat, had mijn

moeder hem door een confrontatiespiegel mogen bekijken, en ze bezwoer dat ze hem nooit eerder had gezien.

Een paar jaar bleef ik koppig geloven dat hij mijn vader was. Toen we na zijn arrestatie uit Utah vertrokken om een paar maanden in een kunstenaarskolonie net buiten Tempe te gaan wonen, maakte ik me zorgen dat hij me nooit meer zou kunnen vinden.

Dat deed hij ook niet. Tegen de tijd dat ik negen werd, wist ik wat mijn geheime overtuiging werkelijk was: een kinderfantasie. Ik borg hem weg, zoals ik deed met alle dingen die ik niet meer nodig had: oud speelgoed, bijgelovige rituelen rond het slapen-gaan, kleren die niet meer pasten. Mijn moeder en ik leefden als zwervers, logeerden bij vrienden tot hun enthousiasme begon te slijten, streken kortstondig ergens neer en trokken dan vlug weer verder. Heimwee was een luxe die we ons niet konden veroorloven. Stilstaan was iets waar we de kans niet toe kregen. Tot het jaar dat ik zeventien werd en Althea stierf.

Toen mijn moeder, Ella, de brief kreeg, trok er een huivering door haar heen. Dat was voordat ze hem openmaakte. De envelop was romig lichtgroen, met in drukletters haar naam erop en het adres van de plek waar we op dat moment logeerden. We waren de vorige avond pas aangekomen, dus ik vroeg me af hoe de afzender ons had gevonden.

Ze pakte een ivoren briefopener van de tafel naast haar, want we pasten op het huis van mensen die ter decoratie stukjes vermoorde olifant lieten rondslingeren. Met bevende handen ritste ze de envelop ruw doormidden. Haar nagellak was zo rood dat het leek of ze zich had gesneden.

Toen ze de brief met een snelle beweging openvouwde viel het licht erop, zodat ik door het papier heen blokken zwarte tekst kon zien, die ik echter niet kon lezen.

Ella maakte een geluid dat ik niet van haar kende: een zucht vol gecompliceerde pijn die me onmiddellijk de adem benam. Ze

hield het vel papier zo dicht bij haar gezicht dat er een vaag lichtgroen waas op haar huid verscheen, en haar mond bewoog mee terwijl ze de inhoud las, en herlas, en herlas. Toen verfrommelde ze de brief en gooide hem in de prullenbak.

Eigenlijk mochten we niet roken in dat huis, een krap appartement in de Upper West Side van New York waar het naar dure Franse zeep en natte terriërs rook, maar Ella trok toch een sigaret uit het pakje en stak hem aan met een antieke kristallen aansteker. Ze zoog de rook naar binnen alsof het een milkshake was en tikte met de vingers van haar andere hand op de zware groene steen die ze in het kuiltje van haar hals droeg.

‘Mijn moeder is dood,’ zei ze terwijl ze de rook uitblies, en toen hoestte ze.

Het nieuws raakte me als een dieptebom, een knoop van pijn in mijn maag die steeds verder uitdijde. Toch lag de tijd dat ik urenlang over Althea kon dromen al ver in het verleden. Eigenlijk zou het nieuws me helemaal niet zo diep moeten raken.

Ella hurkte voor me neer en legde haar handen op mijn knieën. Haar ogen glansden, maar waren droog. ‘Dit is niet... Sorry, maar dit is geen ramp. Echt niet. Dit zou weleens veel voor ons kunnen veranderen. Dit...’ Haar stem brak voordat ze haar zin kon afmaken. Ze legde haar hoofd op mijn knieën en snikte één keer. Het was een verloren geluid dat ergens anders thuishoorde, ergens ver weg op een plek met donkere paadjes en de geur van dode bladeren, niet in deze lichte kamer midden in een stad vol felle lampen en lawaai.

Toen ik haar een kus op haar kruin gaf, roken haar haren naar slappe filterkoffie en de rook die van haar sigaret kringelde.

Ze ademde in, uit, en hief toen haar gezicht om me aan te kijken. ‘Weet je wat dit voor ons betekent?’

Ik staarde naar haar en daarna naar de kamer waarin we zaten: rijk, bedompt en van iemand anders. ‘Wacht. Betekent het dat wij het Hazelwoud krijgen?’

Het landhuis van mijn oma, dat ik alleen op foto's had gezien, voelde als een plek die ik me uit een alternatieve, ingebeelde kindertijd herinnerde. Een kindertijd waarin ik paardreed en op zomerkamp ging. Het was de dagdroom waarin ik verdween als ik even vrijaf wilde van het eindeloze kringetje van snelwegen, nieuwe scholen en de geur van onbekende huizen. Ik kopieerde mezelf in die verre wereld vol fonteinen en heggen, longdrinks en een zwembad dat zo fel glinsterde dat je je ogen moest toeknippen.

Mijn moeders magere hand had zich echter om mijn pols gesloten en trok me weg van de pastelkleurige gazons van het Hazelwoud. 'Jeetje, nee. Echt niet. Het betekent dat we vrij zijn.'

'Vrij van wat?' vroeg ik dom, maar daarop gaf ze geen antwoord. Ze stond op, gooide haar half opgerookte sigaret in de prullenmand, precies op de brief, en liep toen met rechte rug de kamer uit alsof ze nog iets moest doen.

Zodra ze weg was, goot ik koude koffie op het brandje in de prullenmand en viste de natte brief eruit. Die was al gedeeltelijk tot as verteerd, maar ik streek het resterende kletsnatte vod glad op mijn knieën. De letters waren vet en vreemd gespatieerd, als de woorden op een oud telegram.

De brief zag er niet nieuw uit. Hij rook zelfs alsof hij vanuit het verleden verstuurd was. Ik zag voor me hoe iemand hem tikte op een oude Selectric, zo'n typemachine als op de ansichtkaart van Françoise Sagan die ik boven mijn bed aan de muur prikte op elke plek waar we tijdelijk woonden. Ik snoof de geur van as en zoet parfum op terwijl mijn blik langs de overgebleven woorden gleed. Veel was het niet: *we brengen u onze condoleances over en kom zo snel het u schikt.*

En één gestrand woord in een zee van verschroeid papier: *Alice*. Mijn naam. Wat ervoor en erna stond kon ik niet lezen, en ik zag ook geen andere verwijzing naar mijzelf. Ik liet het natte vod in de prullenbak vallen.

Totdat Althea Proserpine (geboren Anna Parks) in haar eentje stierf op het grote landgoed dat ze het Hazelwoud had genoemd, leidden mijn moeder en ik een leven als rondreizende ongeluksbrengrers. We verhuisden minstens twee keer per jaar en soms vaker, maar toch wist het ongeluk ons altijd weer te vinden.

In Providence, waar mijn moeder schilderles gaf aan ouderen, overstroomde op een kurkdroge augustusavond de hele begane grond van ons huurhuis terwijl wij lagen te slapen. In Tacoma glipte een wilde kat door een raampje onze stacaravan in, waarna het beest al onze spullen onder piste en het laatste stuk van mijn verjaardagstaart opat.

We probeerden het een heel schooljaar lang vol te houden in een gastenverblijf in Los Angeles dat Ella huurde van een door een erfenis rijk geworden hippie, maar toen we er vier maanden zaten, kreeg de echtgenoot van de vrouw last van chronische vermoeidheid. Nadat Ella naar het grote huis was verhuisd om een handje te helpen, kwam het plafond van de echtelijke slaapkamer naar beneden en slaapwandelde de hippie zo het zwembad in. Omdat we niet wilden dat er doden zouden vallen, trokken we verder.

Wanneer we onderweg waren, hield ik de auto's achter ons altijd scherp in de gaten, alsof het ongeluk een menselijke vorm kon aannemen en je in een stationcar kon achtervolgen. Het ongeluk

was echter veel geniepiger. Het was onmogelijk het te slim af te zijn; zodra het je in de smiezen had, kon je niet veel anders dan gewoon doorgaan.

Na Althea's dood was het gedaan met verhuizen. Ella verraste me met de sleutel van een woning in Brooklyn en we trokken erin met ons armzalige zootje spullen. De weken verstreken, daarna de maanden. Ik was nog steeds op mijn hoede, maar onze koffers bleven waar ze waren, onder het bed. Het licht in ons appartement nam alle denkbare metaalkleuren aan: verblindend platina in de ochtend, goud in de middag, brons van de straatlantaarns in de avond. Urenlang kon ik kijken hoe het licht over onze muren gleed en veranderde. Het was van mij.

Toch zag ik ook nog steeds de schaduw van het ongeluk: een vrouw die in een tweedehandsboekwinkel achter me aan schuifelde en iets obsceens in mijn oor fluisterde terwijl ze mijn telefoon uit mijn zak pikte. Lantaarns die boven mijn hoofd een voor een uit floepten toen ik na middernacht over straat liep. Dezelfde straatmuzikant die een week lang met zijn gitaar opdook in elke trein die ik nam en daar met zijn griezelige tenorstem 'Go ask Alice' zong.

'Pffft,' had Ella gezegd. 'Dat is geen ongeluk, dat is New York.'

Sinds de dood van haar moeder was ze veranderd. Ze rookte minder, kwam wat aan. Ze kocht een paar T-shirts die niet zwart waren.

Totdat we een keer 's avonds thuiskwamen en er glinsterende sterren in alle ruiten van ons appartement zaten.

Ella perste haar lippen op elkaar en keek me aan. Ik zette me al schrap voor een marsbevel, maar ze schudde haar hoofd. 'New York.' Haar stem klonk hard en beslist. 'Geen ongeluk meer voor ons, Alice. Hoor je me? Het is klaar.'

En dus ging ik naar de openbare school. Ik versierde de schoorsteenmantel achter mijn bed met kerstverlichting en nam een bijbaantje in een koffietentje dat 's avonds in een bar veranderde.

Ella begon te praten over dingen waarover ze nooit had gesproken: de muren verven, een nieuwe bank kopen. De keuze van mijn vervolgopleiding.

Dat laatste deed ons uiteindelijk de das om: Ella's droom dat ik een normaal leven kon leiden, een leven met een toekomst. Want hoe leer je om stil te staan als je je leven lang op de vlucht bent geweest? Hoe vind je de juiste manier om je strooien hutje in een bakstenen huis te veranderen?

Ella deed het op de manier die we kenden uit de film, van alle leugenachtige zwart-witklassiekers waarvan we hadden gesmuld in motelkamers, gehuurde bungalows, omgebouwde schuurtjes en pensions en zelfs, ooit, in een studentenhuis.

Ze trouwde met een rijke man.

De felle oktoberzon scheen recht in mijn gezicht toen de trein over de brug naar Brooklyn ratelde. Mijn hoofd zat vol met het wankelende huwelijk van mijn moeder en – zo voelde het althans – vijf kapot geknarste kiezen. Mijn hele leven al had ik een woede-probleem, dat Ella te lijf ging met meditatiebandjes, waardeloze reikithérapie die ze zichzelf uit een boek had aangeleerd en de gebitsbeschermer die ik eigenlijk moest dragen maar uit de grond van mijn hart verafschuwde. Overdag verbeet ik alle akelige dingen die ik over mijn stiefvader dacht. 's Nachts leefde ik alles uit op mijn kiezen.

De man met wie mijn moeder trouwde, nog geen vier maanden nadat hij haar mee uit had gevraagd tijdens een evenement waar ze als serveerster werkte, bewoonde de op een na bovenste verdieping van een appartementengebouw aan Fifth Avenue. Zijn naam was Harold, hij was stinkend rijk en had nooit van de schrijfster Lorrie Moore gehoord – hij dacht dat het een kleurengamma van interieurverf was. Meer hoefde je over Harold niet te weten.

Ik was op weg naar Salty Dog, de allereerste plek waar ik een baantje kreeg dat ik ook kon hóúden omdat ik niet meteen weer

verhuisde. Het café was van een stel uit Reykjavik, dat me aan een zes uur durende baristatraining onderwierp voordat ik de koffiemachine zelfs maar mocht schóónmaken. Het was uitstekend werk voor mij, omdat ik er zoveel energie in kon steken als ik wilde. Ik kon keihard werken, perfecte koffie zetten en vriendelijk zijn tegen iedereen die binnenkwam. Of ik kon alles op de automatische piloot doen en geen stom woord tegen iemand zeggen, zonder dat de foaien opdroogden.

Vandaag verloor ik mezelf in de geruststellende ritmes van het café; ik maakte perfecte espresso's en goot filterkoffie op, pakte scones met een zilveren tang en ademde de branderige karamelgeur van gemalen koffiebonen in.

‘Niet meteen kijken, maar de vent met de hoed is er.’ Mijn collega, Lana, blies haar warme adem in mijn oor. Lana was een tweedejaars keramiekstudent op Pratt die eruitzag als het nog spannendere zusje van David Bowie en altijd spuuglelijke kleren droeg die haar tóch prachtig stonden. Vandaag droeg ze een slobberige oranje overall, denk rebellenalliantie uit *Star Wars*. Ze rook zoals Michelangelo geroken moet hebben: naar gipsstof en zweet. Dat stond haar op een gekke manier ook goed.

De vent met de hoed was onze minst favoriete klant. Lana deed alsof ze druk bezig was de melkstomer schoon te maken, dus moest ik me natuurlijk over hem ontfermen.

‘Hallo, Alice.’ Hoewel hij hier elke dag kwam, las hij overdreven mijn naamplaatje op. Zijn hoofd knikte mee met de muziek van T. Rex die uit Lana's mobieltje kwam. ‘Lekker deuntje. Zijn dat The Stone Roses?’

‘O mijn god,’ fluisterde Lana veel te luid.

Trommelend op de toonbank staaarde hij zeker twee minuten naar de kaart. Terwijl ik wachtte, kroop de woede onder mijn huid totdat het prikte. Ten slotte bestelde hij hetzelfde als altijd. Ik propte zijn biscotti in een zakje, gaf hem een flesje Pellegrino en schoof toen snel achter de kassa zodat hij me niet kon dwingen

de ingewikkelde high five uit te voeren die hij me tijdens mijn afgelopen paar diensten had proberen bij te brengen.

Toen hij wegliep, keek ik hem na, walgend van zijn korte nek, de fijne blonde haartjes op zijn armen, de zenuwachtige manier waarop hij net uit de maat met zijn vingers knipte. Mijn bloeddruk schoot omhoog toen hij langs een zittende vrouw schuurde en vervolgens met een overdreven verontschuldiging een hand op haar schouder legde.

‘Jezus, wat een klootzak,’ zei Lana op luide toon terwijl ze toekeek hoe de vent met de hoed op weg naar buiten met de deur prutste. Ze stootte me aan met haar heup. ‘Alice, relax. Je ziet eruit alsof je hem wilt wurgen. Kom op, het is Deukhoed-in-de-kast maar.’

De woede zakte af totdat er alleen nog warme schaamte overbleef. ‘Ik wilde helemaal niet...’ begon ik, maar Lana onderbrak me. Daarvoor kon je altijd op haar rekenen.

‘Heb ik je al verteld dat ik Christian naakt heb gezien?’ Ze legde een hand onder haar kin.

Christian was onze baas. Hij had een kleine prachtige vrouw en een enorme roodwangige baby die eruitzag als een duiveltje in een met houtsneden geïllustreerd boek.

Ik probeerde een onschuldige reden te bedenken waarom Lana hem zonder kleren gezien kon hebben, maar slaagde daar niet in. ‘Ben je... Heb je sêks met hem gehad?’

Ze lachte alsof ik eindeloos veel minder wereldwijs was dan zij, wat ook klopte, maar fuck you, Lana. ‘Zie je het voor je? Luisa zou me door haar huiveringwekkende baby laten onder spugen. Nee, hij heeft me gevraagd een beeld van het hele gezin te maken.’

‘Naakt?’

‘Ja,’ antwoordde ze, maar haar interesse in het verhaal was alweer vervlogen.

‘O. Was hij... Was het smerig?’

Ze haalde haar schouders op en keek intussen naar iets op haar telefoon.

Toen Ella een relatie met Harold kreeg, leek het mij een goed idee om vriendschap met Lana te sluiten zodat ik ook iemand had, maar zo had het niet helemaal uitgepakt. Lana had eerder behoefte aan publiek dan aan een vriendin.

Ik pakte een doekje en liep het café in om af te ruimen, puur om Lana te dwingen voor de verandering de drankjes eens klaar te maken. Terwijl ik tussen de tafels door liep, kreeg ik het prikkende gevoel tussen mijn schouderbladen dat je soms hebt als iemand naar je kijkt. Ik ben niet zoals Lana – meestal blijf ik onopgemerkt – en dus werd ik er onhandig van. Ik stootte een theekopje om, vloekte hardop en depte de nattigheid op. Terwijl ik daarmee bezig was, gluurde ik naar de klanten.

Er was een tafeltje vrouwen met glinsterende verlovingsringen, die in een kringetje rond hun glazen groene thee zaten en met vier vorkjes in één kokosdonut prikten. Twee identieke bebaarde mannen in geruit overhemd die aan aparte tafeltjes over precies dezelfde Mac gebogen zaten, zich niet bewust van de ander. Een vrouw die probeerde *Jane Eyre* te lezen en af en toe met een schuin oog naar de uitgeputte moeder gluurde die een tafeltje verderop zat, samen met haar driftig met zijn lepel timmerende kleuter. En een man in een Carharttjas en met een zonnebril op die vlak bij de deur zat. Hij droeg ondanks het drukkende weer een muts en dronk een glaasje water.

Toen gebeurden er drie dingen: Lana liet het bord vallen dat ze in haar handen had zodat het met een luide klap op de zwart-witte tegels viel, de Carharttman keek over de rand van zijn zonnebril heen en door mijn lijf schoot een schok van herkenning die me op mijn benen deed trillen.

We staarden elkaar aan, de man en ik, en hij zag dat ik het me herinnerde. Terwijl onze ogen elkaar vasthielden, kwamen er allerlei dingen terug die ik was vergeten: tien jaar geleden had het in zijn auto naar kerstbomen geroken. Toen we ergens stopten om te ontbijten, had hij pannenkoeken én eieren besteld. Ik had een

paarse ribfluwelen overgooier aangehad met daaronder een gestreept t-shirt en een maillot, en witte laarsjes met zilveren knopjes erop waar ik ongelooflijk trots op was. Hij had me verhalen verteld, waarvan ik sommige herkende en andere niet. Later wist ik niet meer waarover ze gingen, maar ik herinnerde me wel het gevoel dat ze me gaven: het gevoel dat je krijgt van goede poëzie, echte poëzie, het soort waarvan je nekhaartjes overeind gaan staan en de tranen in je ogen springen.

Hij was de man die me had meegenomen in zijn blauwe Buick, de man over wie ik had gefantaseerd dat hij mijn vader was. Zijn rode haar zat verstopt onder de muts, maar ik herkende zijn ogen. Destijds was ik nog klein en had ik alleen geweten dat hij volwassen was. Nu kon ik zien hoe jong hij was: twintig, vijfentwintig op zijn hoogst. Het was tien jaar geleden dat ik hem had gezien, maar hij zag er nog precies hetzelfde uit: onmogelijk jong. Het was onmogelijk. Toch wist ik zeker dat hij het was, en dat hij hier was vanwege mij.

Terwijl dit alles tot me doordrong, stond hij al op, griste zijn boek van tafel en beende het café uit. Nog voordat het belletje van de deur was gestopt met rinkelen, was ik al achter hem aan gerend. Het snoer van iemands laptop hing dwars over mijn pad en ik sleurde het ding bijna de tafel af; tegen de tijd dat ik mijn excuses had aangeboden en de deur had opengetrokken, was de man nergens meer te bekennen. Ik keek naar links en naar rechts over de stille stoep en voelde in mijn vingers het verlangen naar een sigaret; mijn moeder en ik waren gestopt toen we bij Harold introkken.

Hij was echt verdwenen. Een paar minuten later liep ik weer naar binnen.

Op het tafeltje had hij een leeg glas achtergelaten. Een verfrommeld servetje. En een veer, een kam en een botje. De veer had een donkere, gouden kleur, met een heldergroen topje, als van kant. De kam was van rood plastic. Het botje moest van een kip of zoiets

zijn, maar had de vorm van een menselijk vingerbotje. Het was keurig schoon gebleekt. De drie dingen waren neergelegd als een hiëroglief, een vage pi-vorm die zich in mijn brein vastzette terwijl ik de drie voorwerpen in de zak van mijn schort veegde.

‘Oké, wat was dat?’ Zo nieuwsgierig als nu had ik Lana nog nooit naar me zien kijken. ‘Meid, je... je lippen zijn gewoon wít. Heeft die vent je iets gedaan of zo?’

Hij heeft me ontvoerd toen ik zes was. Ik denk dat hij misschien wel een tijdreiziger is. ‘Niemand. Ik bedoel, het was niemand. Ik vergiste me, ik dacht dat ik hem herkende, maar dat was niet zo.’

‘Uh-uh. Geen woord daarvan is waar, maar mij best. Jij komt hier even zitten en ik haal wat te eten voor je, en je gaat niet werken voordat je er wat minder ellendig uitziet. O, alleen moet ik over twintig minuten weg, dus hopelijk zie je er tegen die tijd ietsje beter uit.’

Met een plof ging ik zitten; halverwege weigerden mijn knieën dienst. Een van de verlovingsringvrouwen keek me fronsend aan en tikte tegen haar glas, alsof dit het soort café was waar gratis tweede kopjes werden geschonken. O, breng me niet in verleiding, dacht ik, maar ik was veel te slapjes om boos te worden.

Te bang. Noem de dingen bij hun naam, Alice. Misschien had ik mezelf kunnen dwingen te geloven wat ik zo ontzettend graag wilde geloven: dat hij een man was die ik nooit eerder had gezien en die vaag iets weghad van iemand die ik tien jaar geleden had ontmoet. En misschien had ik hem dan kunnen vergeten, als tenminste mijn oog niet op het boek was gevallen dat hij in zijn hand had toen hij de deur uit rende.

Ik had het boek in geen jaren gezien, maar wist wat het was zodra ik het vertrouwde groene omslag zag.

Hij had zitten lezen in *Sprookjes uit het Achterland*. Natuurlijk.

De eerste keer dat ik het boek zag, was ik tien. Het was klein genoeg om in een jaszak te passen, met een harde groene kaft en een opdruk in gouden reliëfletters. Onder de vreemde titel de naam van mijn oma, allemaal in kapitalen.

Ik was toch al het soort meisje dat op zoek naar geheime deurtjes met haar ogen dicht op de achterkant van meubels klopte en zodra de nacht daarvoor donker genoeg was verlangend naar de tweede ster van rechts zocht. Dus toen ik helemaal onder in een verder nogal saaie ladekast een groen-met-gouden boek met zo'n sprookjesachtige naam erop vond, raakte ik natuurlijk helemaal opgewonden. Ik had lopen rondneuzen op de zolder van het gezin waar we logeerden, de schatrijke ouders van een tweejarig zoontje die er geen moeite mee hadden om een inwonende oppas in te huren die zelf ook al een kind had. Mijn hele eerste halfjaar van de vijfde klas hadden we in hun logeerkamer gewoond, wonderbaarlijk genoeg zonder incidenten, totdat de toenemende vriendelijkheid van de echtgenoot tegenover Ella haar ertoe bracht er een punt achter te zetten.

Ik was in kleermakerszit op het rafelige voddenkleed gaan zitten en had het boek vol eerbied opengeslagen, waarna ik mijn vinger langs de inhoudsopgave liet glijden. Natuurlijk wist ik dat mijn oma schrijfster was, maar tot dat moment was ik niet erg nieuws-

gierig naar haar geweest. Er was me nauwelijks iets over haar verteld en ik had aangenomen dat ze saaie grotemensenboeken schreef die ik toch niet zou willen lezen. Dit was echter duidelijk een voorleesboek, en zo te zien bovendien een van de allerbeste soort: een boek met sprookjes. Het waren er twaalf in totaal.

De deur die er niet was
Hansa de reizigster
De opwindbruid
Jenny en de nachtvrouwen
De gevilde maagd
Alice-Drie-Keer
Het huis onder de trap
Ilsa wacht
De zeekelder
De moeder en de dolk
Dubbelgekeelde Katherine
De Dood en de bosvrouw

Aangezien ik Alice heet, bladerde ik meteen door naar ‘Alice-Drie-Keer’. De pagina’s waren bobbelig, alsof ze ooit nat waren geweest, en roken naar de stoffige vioolsnoepjes waar mijn moeder gek op was maar die ik smerig vond. Nu, op mijn zeventiende, herinnerde ik me nog de eerste zin van het verhaal, het enige wat ik had kunnen lezen voordat Ella, gewaarschuwd door haar moederradar, de zolder op was gelopen en het boek uit mijn handen had gerukt.

Toen Alice geboren werd, waren haar ogen door en door zwart, en de vroedvrouw bleef niet eens lang genoeg om haar te wassen.

Het was zo griezelig dat mijn hart ineenkromp, en ik was blij Ella te zien. Ik begreep niet waarom haar ogen zo schitterden, waarom ze zo snel ademde. ‘Dat is geen boek voor kinderen,’ zei ze schril.

Ik wist niet goed wat ik moest zeggen. Mijn moeder zei nooit tegen me dat ik ergens te jong voor was. Toen ik haar vroeg waar baby'tjes vandaan kwamen, vertelde ze me dat tot in alle details, als in een natuurdocumentaire. Wanneer haar vrienden snel van gespreksonderwerp veranderden zodra ik de kamer in kwam, wuifde Ella hun bezorgdheid weg. 'Ze weet heel goed wat een overdosis is,' zei ze dan. 'Doe niet alsof ze onnozel is.' En vervolgens tikte ze tegen haar glas en knikte in de richting van de keuken, waar ik plichtsgetrouw een perfecte martini voor haar klaarmaakte.

Dus toen ik haar voor het eerst mijn leeftijd als argument hoorde gebruiken, werd ik verschrikkelijk, brandend nieuwsgierig. Ik moest dat boek lezen. Het móést. Het boek van zolder zag ik nooit meer, maar ik herinnerde me de titel en wachtte rustig af. Ik zocht ernaar in bibliotheken en boekwinkels en in de boekenkasten van de mensen bij wie we logeerden, maar vond het nooit. Eén keer dook het op eBay op – ik had een Google Alert voor de titel ingesteld – maar al snel werd er ver boven mijn budget geboden.

En dus besloot ik in plaats daarvan meer over de auteur op te zoeken. Dat was het begin van mijn obsessie met mijn grootmoeder, Althea Proserpine.

Lana vertrok en in haar plaats arriveerde een jongen die Norm heette. De volgende drie uur bleef hij maar door emmeren over een avondje met Lana dat misschien wel of misschien niet een date was geweest, niet dat het hem verder veel uitmaakte, maar wat dacht ik ervan en had Lana het nog over hem gehad?

Ik gaf hem allerlei onbestemde antwoorden totdat ik er uiteindelijk niet meer tegen kon. 'Jezus, Norm. Dit is het "ga verder met je leven"-dansje.' Ik deed een soort treinimitatie. 'Zo, kwam het een beetje over? Lana heeft jouw naam in mijn aanwezigheid precies nul keer laten vallen.'

De gekwetste uitdrukking op zijn gezicht gaf me een voldaan gevoel met een duister randje. 'Shit, Alice, jij bent ijskoud.' Hij

zette zijn hoed af, vouwde de rand om waardoor het ding er nog pretentieuzer uitzag en plantte hem weer op zijn hoofd.

Doordat hij de rest van de avond niets meer tegen me zei, had ik tijd om na te denken. Tijd om opnieuw af te spelen wat ik had gezien, telkens weer. Toen mijn dienst erop zat, stapte ik de avond in met het gevoel geen huid meer te hebben. Het daglicht was verdwenen en de huizen waar ik op weg naar de metro langsliep, zagen er gesloten en in zichzelf gekeerd uit, zoals dat ene huis dat je met Halloween liever overslaat. Toen een man op de stoep te dicht langs me liep, schoot ik opzij. Zijn huid rook branderig en zijn ogen leken veel te licht in het donker.

Hij liep gewoon door en leek me nauwelijks op te merken. Ik was belachelijk achterdochtig. Overal zocht ik naar de muts, de blauwe ogen. Niets.

Er stond een handvol mensen op lijn Q te wachten. Ik ging zo dicht bij een vrouw met een peuter in een wandelwagentje staan dat het leek of we bij elkaar hoorden. Ze keek me niet aan, maar ik zag haar schouders verstijven. Toen de trein kwam, stapte ik in, maar sprong vervolgens op het allerlaatste moment weer naar buiten, zoals je in films soms ziet.

Daarna was het Perron alleen maar nog leger. Ik deed een oordopje in en luisterde naar de door Ella op mijn telefoon gezette app met witte ruis die ze me dwong te beluisteren zodra ik me als een geladen revolver begon te gedragen.

Toen de volgende trein kwam, sprong ik bijna naar binnen. De scène uit het café speelde zich telkens opnieuw af in mijn hoofd, als een film: het kapotvallende bord, het blauw van zijn ogen, de manier waarop hij door de deur verdwenen was met het boek in zijn handen. De scherpte van de herinnering begon aan de randjes echter al te vervagen. Ik voelde hem onder mijn handen verbrokkelen.

Mijn nek deed pijn van de spanning, van het telkens heen en weer kijken. De voortdurende waakzaamheid groeide uit tot

een kloppend gevoel achter mijn ogen. Toen een vent met een saxofoonkist de deur tussen twee treinstellen openduwde, voelde ik in mijn borst een hete uitbarsting van paniek.

Stel dat er een verklaring bestond voor het gebrek aan rimpels in het gezicht van de man, voor mijn gevoel dat hij geen dag ouder was geworden. Botox, Franse vochtinbrengende crème, gunstige lichtval. Mijn eigen, op een zwart gat lijkende brein dat een beeld uit het verleden over het heden heen had geplakt.

In dat geval was hij nog altijd een man met in zijn handen een boek dat onmogelijk te vinden was. Die me tien jaar geleden had verteld dat hij mijn oma kende en me bij haar zou brengen. Wat als hij dat echt van plan was geweest? Wat als Ella ongelijk had gehad en hij geen onbekende was?

Of wat als Ella had gelogen?

De oude obsessie stak de kop weer op, jaren nadat ik hem meende te hebben begraven. Toen de trein eindelijk de tunnel uit kwam en de brug op reed, zocht ik op mijn telefoon een artikel over Althea op. Ooit was dit mijn lievelingsstuk geweest, het langste dat ik had kunnen vinden. Ik bezat zelfs een origineel exemplaar van het tijdschrift waarin het was verschenen, dat ik wonder boven wonder in een tweedehandsboekwinkeltje in Salem was tegengekomen. *Vanity Fair*, september 1987, met een zes pagina's tellend artikel over mijn grootmoeder op haar onlangs gekochte landgoed, het Hazelwoud. Op de foto's is ze even slank als de sigaret die ze rookt, en draagt ze een enkellange broek, rode lipstick en een blik die dwars door glas zou kunnen snijden. Mijn moeder is een zwartharige vlek bij haar knieën, een golvende schim onder het glinsterende oppervlak van het zwembad.

Het artikel begint zo: *Althea Proserpine brengt haar dochter groot met sprookjes*. Het is een vreemde opening omdat mijn moeder in de rest van het artikel nauwelijks voorkomt, maar ik denk dat de journalist de dubbele betekenis leuk vond. Mijn moeder kreeg, net als alle kinderen, tijdens haar opvoeding veel sprookjes te

horen, maar ze werd bovendien grootgebracht met het geld dat die sprookjes binnenbrachten. Althea's landgoed, het Hazelwoud, was ook met sprookjesgeld gekocht.

Voordat ze het vreemde, dunne boekje publiceerde dat haar beroemd maakte, schreef mijn oma voor damesbladen, in de tijd dat het minder ging om 'zo sexy spelletjes met een ijsblokje' en meer om 'Zo krijg je die vlek uit het overhemd van je man'.

Totdat ze in 1966 een reisje maakte. Namen noemt ze niet, maar ze houdt zich tegenover de verslaggever niet in als het om de smeuïge zaken gaat: ze reisde met een oudere man, een getrouwde redacteur van een mannenmaandblad, en toerde over het continent met een groep andere verveelde Amerikaanse toeristen. Na negen dagen warme drankjes drinken (je kon de ijsblokjes daar niet vertrouwen) en brieven schrijven naar haar vrienden thuis, liep het scheef tussen haar en de getrouwde man. Ze reisde verder in haar eentje. En er gebeurde iets.

Ze vertelt niet precies wat. *'Ik ging achter een heel nieuw soort verhaal aan dat me door een eeuwenoude deur leidde,'* zei ze tegen de journalist. *'Het kostte me een hele tijd om de weg terug te vinden.'* Verder geen woord over wat ze deed tussen 1966 en 1969, terwijl de planten in haar huis verdorden, haar baan verdampte en haar New Yorkse leven onder het mos verdween.

Toen ze in Amerika terugkeerde, was de wereld haar vergeten. Ze voelde zich, zei ze, *'als een geest die door een museum over mijn oude leven dwaalde'*. (Ze praatte als een vrouw die meer boeken kende dan mensen.) Ze vond een vriendin bij wie ze kon logeren, een voormalig klasgenote van Barnard die een slaapkamer overhad, waar ze achter haar bureau kroop en op een typemachine twaalf verhalen uittikte. Die werden verzameld onder de titel *Sprookjes uit het Achterland* en uitgegeven door een kleine onafhankelijke uitgever in Greenwich Village die gespecialiseerd was in door vrouwen geschreven fictie die niemand las.

Om een of andere reden werd het boek van mijn oma wel ge-

lezen. Haar prachtige gezicht op het achterplat zal geen kwaad hebben gedaan: doordringende ogen, blauw van kleur maar in zwart-wit een heel bleek grijs. Haar wenkbrauw is opgetrokken, haar lippen omljnd en iets geopend. Ze draagt een wit mannen-overhemd, met één knoopje te veel open, en een zware ring met een onyx om haar rechterwijsvinger. Ze heeft, natuurlijk, een sigaret in haar hand.

Het boek kreeg een paar recensies in kleinere bladen en werd een sensatie door mond-tot-mondreclame. Toen nam een Franse regisseur die zijn eerste Amerikaanse film wilde maken, een optie op het boek.

De opnames voor de film werden berucht; ze werden geplaagd door veel publiciteit trekkende affaires, ruzies tussen vakgenoten en de verdwijning van twee crewleden in ongerelateerde incidenten. De film zelf werd een hit in de filmhuizen. Het scenario was herschreven als psychologisch drama over een vrouw die in een bos wakker wordt zonder herinneringen aan haar eerdere leven; de verhalen van mijn oma werden weergegeven als droomscènes of flashbacks. Volgens de recensies die ik kon vinden, vertoonde de film geen enkele gelijkenis met het bronmateriaal.

Het succes van de film, deels gevoed door de schandalen, leidde tot een aantal kortlopende toneelproducties, een miniserie die nooit van de grond kwam en Althea's niet erg succesvolle periode als televisieconsultant in Los Angeles. Toen ze in New York terugkeerde, kocht ze het Hazelwoud, dat voor een schijntje te koop stond nadat de laatste eigenaar onder schimmige omstandigheden was omgekomen tijdens een brand waarbij een deel van het landgoed beschadigd raakte.

Onderweg had ze een paar echtgenoten opgepikt, de eerste een acteur die ze op de filmset leerde kennen. Hij verliet zijn vrouw voor Althea en werd in de tijd dat Althea zwanger was van Ella in hun appartement in de Village door een junkie vermoord. Haar tweede echtgenoot, een uit zijn land verdreven afstammeling van

het Griekse koningshuis, ontmoette ze in Los Angeles en nam ze mee naar het Hazelwoud.

Dus ja, je zou kunnen zeggen dat mijn moeder deels werd grootgebracht met sprookjes. Maar de dood speelde ook een rol. En geld. Geld van dode echtgenoten, sprookjesgeld. Uiteindelijk moet genoeg daarvan ook zijn weg naar mijn moeder hebben gevonden, waardoor ze het hoofd boven water wist te houden ondanks haar cv als een gatenkaas en alle woningen waar we halverwege het huurcontract alweer uit wegvluchtten. In beweging blijven was net zozeer onderdeel van wie wij waren als mijn moeders scherpe lach en mijn eigen woedetrek. En onze ongeluksdagen, die na elke verhuizing korte tijd afnamen en zich daarna weer aan ons hechtten als rood stof op onze schoenen.

Maar hoe erg het ook werd, ergens ver achter ons lag altijd het Hazelwoud. Dat was altijd de plek waar Ella nooit zou terugkeren. Zij zorgde voor mij en ik zorgde voor haar in zo'n symbiotische, zusterlijke relatie die er op tv schattig uitziet, maar die verdomd vermoeiend voelde wanneer je voor de derde keer in één jaar verhuisde en niet eens een slaapkamerdeur had om achter je dicht te smijten.

Terwijl ik voor de ontelbaarste keer naar het artikel over Althea tuurde, las het opeens niet meer zoals vroeger. Ooit had ik me Althea voorgesteld als een verre maar vriendelijke ster aan de hemel, een goede fee die van grote afstand over me waakte. Mijn koortsachtige meisjesbrein brouwde uit sprookjes, mijn verre grootmoeder en het mysterie van de man die me meenam een bijgeloof dat ik nooit hardop uitsprak. Als ik in de spiegel keek, geloofde ik heimelijk dat Althea me kon zien. Als een man vanuit een auto of in een supermarkt te lang naar me staarde, zag ik geen viererik of het eerste teken van aanstaand ongeluk: nee, hij was een van Althea's boodschappers. Ze waakte over me en hield van me, en op een dag zou ze naar me toe komen.

Nu las ik haar verhaal met nieuwe ogen. Ze was geen fascine-

rende sprookjeskoningin, maar een arrogante fantast. Die vanaf mijn babytijd tot aan haar dood nooit had geprobeerd om met Ella in contact te komen. Ella, die mij op haar negentiende had gekregen en sindsdien niemand meer heeft gehad om zich aan vast te klampen behalve mij.

Want dat is waar het artikel nooit aan toekomt. Slechts enkele maanden nadat het verscheen, pleegde Althea's tweede echtgenoot zelfmoord in het Hazelwoud. Na zijn dood grendelde Althea het landgoed af. Zij en Ella zaten daarbinnen in hun eentje opgesloten, levend op sprookjes en God weet wat nog meer, met alleen elkaar als gezelschap. Dat is het gedeelte waar Ella beslist niet over wil praten, die veertien jaar dat ze in een van de rest van de wereld afgesneden landhuis ronddoelde. Ze ging niet eens naar school. Wie mijn vader is en hoe ze hem heeft ontmoet, is een geheim dat zo diep verstoort is dat ik er niet eens meer naar vraag.

Toen ik bij ons appartement aankwam, gonsde mijn hoofd.

Wacht. Bij appartement krijg je niet het juiste beeld voor ogen. Het... penthouse? Niet precies, maar beter.

In Harold's woning rook het naar discrete schoonmaakproducten, het parfum van mijn stiefzus Audrey en de bezorgmaaltijd die Ella die avond besteld had. Ik denk dat Harold aanvankelijk had gedacht dat ze voor hem zou koken, misschien iets uit het van zijn moeder geërfde gedeukte koekblik vol recepten dat in de keuken stond. Wat dat betreft werd hij teleurgesteld: Ella en ik konden wekenlang leven op cornflakes, popcorn en edamame.

Verderop in de gang hoorde ik het hoge geroezemoes van een verhitte discussie en ik volgde het geluid naar hun dichte slaapkamerdeur.

'Je hebt vanavond niet mij voor schut gezet, maar jezelf.' Harold's stem eindigde in gesis.

Met hulp van de geluiden aan de andere kant van de deur plaatste ik ze in de ruimte: Harold links van me, een zacht schuiven dat Ella moest zijn op het bed.

Ik drukte mijn rug tegen de muur naast hun slaapkamerdeur. Als hij ook maar iets dichterbij kwam...

‘In je eigen tijd mag je eruitzien als een slet, maar vanavond ging het erom dat je je gedroeg als mijn echtgenote.’

‘Echtgenote’ schrijnde zelfs nog meer dan ‘slet’, maar ik hield me stil en verbeet de koude metaalsmaak van woede. Ella vroeg me keer op keer haar te vertrouwen. Zei dat ze Harold aankon. Dat ze van hem hield. Dat deze greep naar stabiliteit niet alleen omwille van mij was.

Haar stilte was luider dan Harolds stem. Die stilte is haar grootste kracht, hoewel ze hem bij mij nooit gebruikte. Ze staart naar je terwijl jij probeert je gedachten op een rijtje te krijgen, iets te zeggen waarmee je haar zult bereiken, maar zij reikt nooit terug. Ik heb haar van alles uit mensen zien trekken – geheimen, bekentenissen, beloftes dat we nog een extra maandje mochten blijven – met niets anders dan haar stilte. Ze hanteert hem als een wapen.

‘Ella.’ Harolds stem klonk plotseling wanhopig.

Opeens bespeurde ik een gevoel van medelijden dat ik helemaal niet wilde voelen.

‘Ella, zeg iets, verdomme!’

Ik hoorde zijn kleren ritselen toen hij door de kamer liep, naar mijn moeder op het bed.

Nadat ik één hartslag en ademhaling had afgewacht, probeerde ik de deur open te maken.

Op slot.

‘Mam! Wat is er aan de hand?’

‘Jezus, is dat je dochter weer?’

‘Mam.’ Ik bonkte met de muis van mijn hand tegen de deur. ‘Laat me erin.’

Stilte, gekraak, daarna Ella’s stem, vlakbij. ‘Alles is goed, lieverd. Ga naar bed.’

‘Doe de deur open.’

‘Alice. Alles is goed met me. We praten alleen maar. Je kunt helpen door naar bed te gaan.’

Woede kolkte door mijn bloed. ‘Hij noemde je een slet. Doe die deur open!’

Harold trok hem open, en ik deinsde geschrokken achteruit. Hij zag er verformfaaid uit, gedeeltelijk ontkleed. Er lag een schaduw over zijn geschoren hoofd en zijn ogen waren bloeddoorlopen. Harold had Kapitein Haak-ogen: triest en korenbloemblauw, met een spookachtige rode gloed wanneer hij boos was.

Naast hem, in een donker strapless jurkje en met een wilde bos haar, zag Ella eruit als een zwarte papaver. Haar jurk leek ontworpen om alle aandacht naar de tatoeage te trekken die langs haar arm omhoogklom en bijna tot aan haar keel reikte: een psychedelische bloem op een doornige steel die zo uit een botanicaboek over de flora van Mars leek te komen. Het tweelingzusje ervan stond in spiegelbeeld op mijn arm getatoeëerd – een ondoordacht moederdagcadeau dat Ella tot mijn grote verbazing zou haten.

In het schemerduister van de gang zag ze eruit als een roofdier en Harold als haar prooi. De woede ebde weg.

‘Ik noemde haar geen slet. Ik zei alleen...’ Hij streek met een hand over zijn hangende hoofd. ‘Dit soort etentjes is belangrijk. Het zit er vol potentiële cliënten, zij bepalen de loop van... O, in godsnaam, waarom probeer ik het je eigenlijk uit te leggen?’

Ella leunde tegen de deurpost en keek hem koeltjes aan. ‘Deze jurk droeg ik op de avond dat je me voor het eerst zag. Weet je nog?’

‘Ja. Toen je cocktailserveerster was. Laat maar, ik heb geen zin om mezelf hier tegenover jullie twee te verdedigen.’ Harold keek me woedend aan. ‘Ik ben geen monster, Alice. Waarom kijk je altijd naar me alsof ik verdomme een monster ben?’ Hij draaide zich om en trok zich terug in hun badkamer.

‘Mam.’

Bij het horen van de klank van mijn stem hield Ella haar hoofd

schuin en even leek het of ze me ernaar zou vragen. In plaats daarvan zuchtte ze, lang en diep. ‘Ga naar bed, Alice. We praten er morgen over, oké?’ Ze legde heel zachtjes haar voorhoofd tegen dat van mij en deed toen de deur tussen ons dicht.

Om me heen daalde een dikke stilte neer. Het was het geluid van wonen op een plek die volkomen was afgesloten van de rest van de stad, in een vacuüm van rijkdom.

Als een dief liep ik naar de keuken, waar ik in het donker in de kastjes rommelde.

‘Hoor ik daar een eekhoorn op zoek naar nootjes?’

Ik keek naar de zak pecannoten in mijn hand en zette hem terug op de plank. Audrey hield scherp in de gaten wat iedereen at en leverde er voortdurend commentaar op, met een scherp randje aan haar stem als het minder was dan wat zij verorberde. Ze zat in de donkere woonkamer; haar wolk donkere haar had ze bijeengebonden in een knot die net zichtbaar was boven de leuning van de bank. Ze draaide zich niet om toen ik naar haar toe liep, maar verstijfde.

Mijn stiefzus was een sexy, voluptueuze babbelkous naast wie ik me een onhandige soepstengel voelde. Ze hing op de bank in een afgeknipte joggingbroek en een hemdje, altijd een tikje te bloot, zelfs thuis. Ik keek over haar schouder mee terwijl ze rusteloos op een reeks vrouwen in dure kleding klikte om spullen te bestellen die ze nauwelijks zou herkennen wanneer ze thuis werden afgeleverd. Ze deed me denken aan iemand die in het casino achter een gokkast zit.

‘Speel je weer eens de superheld?’ zei ze met veel te opgewekte stem. ‘Heb je je moeder gered uit handen van mijn slechte vader?’

Ik liet me op de leunstoel tegenover haar vallen. ‘Harold is niet interessant genoeg om slecht te zijn. Hij is gewoon niet goed genoeg.’

Dat deed haar opkijken. Het witte computerlicht bleekte alle kleur uit haar ogen. ‘Dus jij vindt dat mijn vader niet goed genoeg

is voor jouw moeder?’ De laatste twee woorden liet ze klinken als godslastering. ‘Zonder hem zou jij nog altijd in die auto van jullie wonen. In je goedkope Walmartspijkerbroek.’

Ik was onder de indruk dat ze wist wat de Walmart was, en boos op mezelf dat ik haar iets waars had verteld. ‘Hé, soms woonden we in schuurtjes,’ zei ik. ‘Of in caravans. Eén keer zelfs in een garage.’

Ze nam me op. ‘Eén keer moest ik zo lang op mijn truffelburger wachten dat hij koud was toen hij eindelijk kwam,’ zei ze. ‘Dus ik snap het helemaal.’

‘Eén keer werd onze autoruit ingeslagen en maakte Ella de boel dicht met tape en een plastic slee.’

Audrey glimlachte zwakjes, terwijl haar hand nog altijd over haar laptop bewoog. ‘Eén keer kocht mijn vader een boot en noemde die De Audrey, maar hij vergat er een balzaal in te maken dus liet ik hem zinken.’

‘Eén keer...’ Het beeld dat op dat moment in me opkwam was scherp en snel, een korte montage van het ongeluk dat ons Chicago uit joeg. Ik sloot mijn ogen en stond toen abrupt op. ‘Jij wint.’

Haar ogen schoven dicht als luikjes en ze grijnsde naar haar laptop. ‘Welterusten, zus,’ mompelde ze toen ik langs haar liep.

‘Welterusten, Audrey,’ antwoordde ik zo zacht dat ze het niet kon horen.

In de slaapkamer van Ella en Harold was het stil toen ik passeerde. Ik probeerde de stilte te lezen, maar dat was lastig door een eikenhouten deur. Ik liep verder naar de logeerkamer die Harold met minimale inspanning voor mij had ingericht.

Elke ochtend liet ik mijn eyeliner liggen op de wasbak in de aan mijn slaapkamer grenzende badkamer. Van alles liet ik slingeren: geopende boeken op bed, sokken tussen de lakens, een spijkerbroek verfrommeld op de vloer. Elke avond was alles verdwenen, netjes opgeborgen in de kledingkast, de wasmand, op de boeken-

plank. Wakker worden in het huis van Harold was net *Groundhog Day*. Wat ik ook deed, niets liet een indruk achter.

Tijdens het tandenpoetsen meed ik mijn eigen blik en vervolgens stapte ik in bed met *De blinde huurmoordenaar*, want als je niet het boek hebt dat je wilt, kun je maar beter het boek willen dat je hebt. Het lukte me echter niet me op de woorden te concentreren en na een tijdje stapte ik weer uit bed en haalde de veer, de kam en het botje uit mijn vieze schort. Even liet ik ze op mijn handpalm liggen, toen kiepte ik ze in een fluwelen buideltje waar vroeger Scrabbleblokjes in hadden gezeten en stopte dat in mijn rugzak.

Ik ging weer liggen, ervan overtuigd dat ik de eerste uren niet zou slapen, maar schrok toen opeens op uit een diepe slaap terwijl het nog donker was. Voordat mijn ogen helemaal open waren, voelde ik mijn moeders aanwezigheid in de kamer. Zonder geluid te maken stapte ze naast me in bed, en ik liet het dekbed los zodat ze ook een stuk kon pakken. Ik bleef heel stil liggen terwijl ze een kus op mijn wang drukte, met droge lippen die naar amber roken.

Haar zucht was als kwikzilver en kriebelde in mijn oor. Ik hield mijn adem in totdat ik er niet meer tegen kon en draaide toen mijn gezicht naar haar toe.

‘Waarom hij?’

Ze verstrakte, alsof ze zich voorbereidde op een klap. Ik had haar al niet meer geslagen sinds ik tien was, maar toen ik haar zo ineen zag krimpen, schoof ik snel mijn handen tussen mijn knieën. Ik verwachtte dat ze zich zou excuseren, op haar zij zou rollen, tegen me zou zeggen dat ik moest wachten tot het weer licht was en het dan opnieuw moest vragen. Niet dat ze dan antwoord zou geven.

In plaats daarvan draaide ze zich om naar mij zodat ik de vage, vertrouwde glans van haar ogen kon zien. ‘Ik dacht dat ik van hem hield,’ fluisterde ze. ‘Echt waar.’

‘En nu?’

Ze ging op haar rug liggen en plukte met haar lange vingers aan het dekbed. ‘Het voelt goed om uit te rusten. Vind je niet? Het voelt zo goed om gewoon uit te rusten.’

Het gebrul binnen in me, veroorzaakt door alles wat er gebeurd was – de man in het café, zijn boek, de veer, de kam, het botje – werd onmiddellijk zachter, alsof de volumeknop werd dichtgedraaid. Want Ella verdiende dit, toch? Rust in een stad zo vol en stralend dat de lampen het ongeluk leken op te slokken zoals ze ook de duisternis opslokten.

Ongezegde dingen vlamden op achter in mijn keel, maar koelden ook weer af. En ik besloot: ik zou haar nog één dag geven. Nog één korte periode van rust voordat ik haar zou vertellen dat dezelfde oude vloek ons weer had gevonden, in een vorm die ik niet goed begreep.

Een tijdje lagen we stilletjes in het donker, totdat we tegelijk in slaap vielen.